

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 342

Ἰούλιος-Αὐγουστος 2015

Κοίμηση Θεοτόκου: Πανηγύρι οὐρανοῦ καί γῆς

Στιχηρό τῶν Αἰῶν

Κοιμήσεως Θεοτόκου

Μέ τήν ἔνδοξη κοίμησέ σου,
οἱ οὐρανοί γεμίζουν ἀγαλλίαση
καί τά στρατεύματα τῶν ἀγγέλων
χαίρονται·

ὅλη ἡ γῆ εὐφραίνεται,
φωνάζοντας δυνατά ὕμνο σέ σένα,
τή Μητέρα

αὐτοῦ πού ἐξουσιάζει τά πάντα,
ἄπειρη γάμου, Παναγία Παρθένε,
σύ πού ἐλευθέρωσες τό γένος τῶν
ανθρώπων

ἀπό τήν καταδικαστική ἀπόφαση
κατά τῶν προγόνων μας.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ιστ'

Άπειλές και παγίδες

Η έπιστροφή του Άττικής και Μεγαρίδος στην μητρόπολή του στην Κηφισιά, σέ συνδυασμό μέ τήν άσκηση ποινικής διώξεως κατά 33 μητροπολιτών και του Άρχιεπισκόπου Σεραφείμ, ξεσήκωσε πραγματικό τσουνάμι αντιδράσεων από τόν Άρχιεπίσκοπο. Όργανες δηλώσεις κατά του ύπουργού Παλαιοκρασά (τόν άποκάλεσε «τενεκέ»), πού έκανε τήν πρόταση γιά τήν τροπολογία, γιά νά μπορούν νά έχουν δικαστική προστασία και οι έπιζώντες έκ των 12 μητροπολιτών από τίς αύθαίρετες πράξεις τής διοικήσεως τής Έκκλησίας. Έμπρηστικές δηλώσεις και ανακοινώσεις κατά τής πολιτείας ότι δηθεν μέ όλα αύτά διώκει (!) τήν Έκκλησία. Άποστολή γραμμάτων στά έλληνόφωνα Πατριαρχεία και Άρχιεπισκοπές από τούς όποιους ζητάει ύποστήριξη γιατί δηθεν ή Έκκλησία διώκεται από τήν πολιτεία.

Όλος αύτός ό θόρυβος, πού μέ τέχνη δημιούργησε ό Άρχιεπίσκοπος, άποσκοπούσε, μέσω τής παραπληροφόρησης, νά σταματήσει τήν

ραγδαία εξέλιξη των έκκλησιαστικών πραγμάτων, είδικά μετά τήν άπόφαση τής Όλομέλειας του Σ.τ.Ε. γιά τούς τρεις μητροπολίτες. Βέβαια, τά έρωτήματα του άπλου πιστου λαου γιά τή στάση του αύτή ήταν άμείλικτα και παρέμειναν άναπάντητα:

-Γιατί μόνοι 7 έπιζώντες (έκ των 12) μητροπολίτες νά είναι πολίτες δεύτερης κατηγορίας και νά μή μπορούν νά προσφύγουν σέ δικαστήριο (διοικητικό), ενώ άλλοι άδελφοί τους προσέφυγαν πολλές φορές στό παρελθόν; Όταν λοιπόν ένας ύπουργός τούς δίνει τό δικαίωμα πού έχουν όλοι, ισότιμα, ως πολίτες του κράτους, κινείται στά πλαίσια του Συντάγματος και αίρει μία άδικία πού επέβαλε ή Συντακτική Πράξη του Ίωαννίδη, τί άλλο κάνει παρά μία πράξη δικαιοσύνης και ισότητας όλων έναντι του νόμου;

-Γιατί, όταν οι κρατικές υπηρεσίες (είσαγγελία, αστυνομία, κ.ά.) εφαρμόζουν μία άπόφαση του Σ.τ.Ε. και έπιτρέπουν στον Άττικής Νικόδημο νά εισέλθει στό κτίριο τής μη-

τροπόλεώς του, «διώκουν τήν Ἐκκλησίαν»;

-Γιατί, ὅταν ἡ Εἰσαγγελική Ἀρχὴ ἀσκεῖ ποινικὴ δίωξη γιὰ σωρεῖα ποινικῶν ἀδικημάτων σέ 33 μητροπολίτες καί στόν Ἀρχιεπίσκοπο, αὐτό ἀποτελεῖ «δίωξη τῆς Ἐκκλησίας» καί ὄχι δίωξη παραβατῶν τοῦ νόμου μητροπολιτῶν;

Αὐτά σέ σχέση μέ τίς ἀκραῖες δηλώσεις καί ἀνακοινώσεις πού σκοπό εἶχαν νά θολώσουν τά νερά. Παράλληλα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος χρησιμοποιώντας τά διοικητικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας (Διαρκῆς Ἱερὰ Σύνοδος -ΔΙΣ, Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας -ΙΣΙ) προσπάθησε νά ἀνατρέψει τήν δυναμική τῶν γεγονότων ὅπως ἐξελίσσονταν. Στίς 13-7-1993 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κάλεσε τήν ΔΙΣ. Ὁ λόγος προφανῆς. Ἐπρεπε ἔμπρακτα νά ἀποδείξει τήν ἀποφασιστικότητά του ὅτι δέν ἐπρόκειτο νά δεχθεῖ τήν κατάσταση ὅπως διαμορφώθηκε. Μετά τό τέλος τῆς συνεδριάσεως ἡ Σύνοδος ἐβγαλε τήν παρακάτω ἀνακοίνωση:

«Ἡ Διαρκῆς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνελθοῦσα ἐκτάκτως σήμερον τήν 13ην Ἰουλίου 1993 πρὸς συζήτησιν τοῦ ἑκκλησιαστικοῦ λεγομένου ζητήματος ὑπὸ τό κράτος τῶν προσφάτων ἐξελίξεων καί ἐκτιμήσασα τήν μέχρι σήμερον ἀντιεκκλησιαστικὴν συμπεριφορὰν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν κ.κ. Κωνσταντίνου Σακελλαροπούλου, Νικοδήμου Γκατζιρούλη καί Θεολόγου Πασχαλίδη ὁμοφώνως ἔκρινε ἐπὶ τῇ

βάσει τῶν Ἱερῶν καί ἀπαρασαλεύτων ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων ὅτι ἔθεντο ἑαυτοὺς ἐκτὸς τοῦ σώματος τῆς Ἀγκυράτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καί ὡς φιλόστοργος μήτηρ εὐχεται καί ἀναμένει τήν ἔμπρακτον μετάνοιάν των» (Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ, σελ. 467).

Ἡ διαλεκτικὴ εἶναι παράξενη. Μέ τήν μὴ τεκμηριωμένη, γενικόλογη καί συγχρόνως πολὺ σκληρὴ ἔκφραση «ἀντιεκκλησιαστικὴ συμπεριφορὰ», πού ἀπευθύνεται παραδόξως καί πρὸς τοὺς τρεῖς μητροπολίτες (χωρὶς νά προσδιορίζεται στόν καθένα ἡ συγκεκριμένη ἐνέργεια πού κρίνεται ὡς ἀντιεκκλησιαστικὴ), κρίνει ἡ Σύνοδος πῶς, μόνοι τους, ἔθεσαν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ἡ διατύπωση αὐτὴ ἀπετέλεσε μιά ἀπειλὴ πρὸς τοὺς τρεῖς, ὅτι, ἂν συνεχίσουν ἔτσι θά κινδυνεύσουν νά ἐξοστρακισθοῦν ἀπὸ τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος καί οἱ ἄλλοι δύο ἀδελφοὶ τοῦ ἔμειναν ἀτρόμητοι παρ' ὅλες τίς ἀπειλές καί συνέχισαν τὸν ἀγῶνα γιὰ τήν Κανονικότητα στὴν Ἐκκλησίᾳ.

Δεύτερη ἀντίδραση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἦταν νά καλέσει στίς 15-7-1993 τήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Δεῖτε πῶς περιγράφει ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος τίς ἐργασίες τῆς Ἱεραρχίας:

«Στὴν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ ἡ φωτιά τῶν παθῶν πυρπολοῦσε τό Συνοδικό Μέγαρο.

Γεγονός πού δέν ξανάγινε. Στίς 15 Ἰουλίου συνάχθηκε ἡ Ἱεραρχία τῆς

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Γιά μιὰ μόνη μέρα, γιά ἓνα καί μόνο θέμα. Τὴν ἐξόντωση τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν.

Στὴν ἀρχὴ τῆς Συνεδριάσεως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρότεινε στό σῶμα τὴν ἐπικύρωση τῆς ποινῆς, πού πρὶν δυό μόλις μέρες εἶχε ἀποφασίσει ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος. Κάποιοι ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Συνόδου καὶ στενοὶ συνεργάτες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑποστήριξαν ὅτι πρέπει νὰ ἐπικυρωθεῖ αὐτὴ ἡ ποινὴ. Οἱ περισσότεροι, ὅμως, ἀντέδρασαν. Ὑποστήριξαν, ὅτι ἡ Ἱεραρχία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀποδεχθεῖ τίς ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου. Δέν εἶναι ἐμπρεπτό νὰ ἀντιμαχεῖ ἡ Ἐκκλησία μέ τὴν Δικαιοσύνη. Μὲ τὸ σχῆμα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, πού ὑπάρχει στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας εἶναι ἀρμόδιο νὰ ἐλέγχει τίς διοικητικὲς πράξεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων.

Ἰσαμε τίς 2 ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσημέρι, οἱ ἱεράρχες μιλοῦσαν καὶ ὑποστήριξαν ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρέπει νὰ λυθεῖ μέ τὴν ἀποδοχὴ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

Στίς 2 ἀκριβῶς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διέκοψε τὴ συνεδρίαση γιὰ ὀλιγόλεπτο διάλειμμα. Τὰ τηλέφωνα τῆς Συνόδου μετάφεραν πρὸς τὰ ἔξω τίς ἀγορεύσεις τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τὴ βεβαιότητα ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸ λύνεται ὀριστικά.

Ὅμως, μετὰ τὸ διάλειμμα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γύρισε στὴν αἴθουσα μέ ἓνα χαρτί στό χέρι. Περιεῖχε πρόταση, πού ἀμέσως τὴν ἔθεσε σέ ψηφοφορία. Ἡ πρόταση δέν εἶχε καμ-

μιὰ σχέση μέ τίς ἀγορεύσεις τῆς πλειοψηφίας τῶν Μητροπολιτῶν. Ἦταν ἓνα ἐντελῶς διαφορετικὸ σχέδιο.

Ἐκεῖνοι πού εἶχαν ἐγγραφεῖ στὸν κατάλογο τῶν ὁμιλητῶν ζήτησαν νὰ μιλήσουν καὶ νὰ διατυπώσουν τίς σκέψεις τους καὶ τίς προτάσεις τους. Ὁ πρόεδρος ἀρνήθηκε νὰ τοὺς παραχωρήσει τὸν λόγο. Μερικοὶ ἐπανῆλθαν μέ κάποια ἐπιμονή. Ἀλλὰ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ δώσει συνέχεια στίς προτάσεις γιὰ ἀποδοχὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς Δικαιοσύνης. Μὲ ὕφος τραχὺ ἔδωσε ἐντολὴ στὴν ἀρχηγραμματεία νὰ προχωρήσει στὴν ψηφοφορία. Καὶ ἡ πρόταση, τὴν ὁποία ἔθετε στὴν κρίση καὶ στὴν ἐπιλογὴ τῶν Συνδικῶν Μητροπολιτῶν, ἦταν ἡ τοποθέτηση τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν στίς προσωποπαγεῖς μητροπόλεις, πού εἶχαν ἰδρυθεῖ τὸν Μάιο τοῦ 1991.

- Ἐάν ψηφίσετε ναί, εἶπε, οἱ Μητροπολίτες αὐτοὶ θὰ τοποθετηθοῦν ἀντίστοιχα, ὁ Κωνσταντῖνος στὴ Μητρόπολη Φαρσάλων καὶ Δομοκοῦ, ὁ Νικόδημος στὴν Ἀμαλιάδα καὶ ὁ Θεολόγος στὰ Νέα Λιόσια. Ἐάν ψηφίσετε ὄχι, αὐτὸ σημαίνει πὼς οἱ Μητροπολίτες αὐτοὶ δέν ἐπιλέγονται γιὰ τίς Μητροπόλεις αὐτές καὶ ὅτι κρίνονται καθαιρετέοι.

Μὲ τὸν τρόπο πού ἔθεσε τὸ πρόβλημα καὶ δημιούργησε δίλημμα, κατάφερε νὰ ὑπερψηφιστεῖ ἡ πρότασή του. Ἔτσι, ἐνῶ Ἰσαμε τίς 2 ἡ ὥρα τὸ μεσημέρι, ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας διατύπωνε τὴ θέλησή της καὶ τὴν προτίμησή της νὰ λυθεῖ εἰρηνικά τὸ θέμα, μέ βάση τίς ἀποφάσεις

τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, σέ μισή ὥρα ἀνατράπηκαν τὰ πάντα. Καί ἡ Ἱεραρχία σύρθηκε σέ ἀντικανονική πράξη καί σέ λύση πού δέν ἔφερε τήν εἰρήνη καί τήν ἀδελφωσύνη στήν ὁμήγυρη τῶν ἐπισκόπων καί τῇ γαλήνῃ στίς ταραγμένες συνειδήσεις τοῦ λαοῦ» (Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ, σελ. 472-473).

Ἀπό τά παραπάνω ὁδηγούμεστε στίς παρακάτω διαπιστώσεις:

-Ἀπό νωρίς ὅλη ἡ Ἱεραρχία κατανόησε ὅτι ὁ πιό ἴσιος δρόμος γιά νά δοθεῖ τέλος στό πρόβλημα εἶναι ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας νά συμβαδίζει μέ τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. Ἐξ ἄλλου τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καί στήν Ἀττική καί στή Λάρισα δέν ὑπῆρχε ἄλλος ἐπίσκοπος, ὅσο γιά τήν Καρδίτσα εἶχε γίνει ἀποδεκτό ἀπό τόν Κωνσταντῖνο νά ποιμάνει τά Φάρσαλα.

-Δεύτερη πικρή διαπίστωση εἶναι πόσο εὐκολα μέ τόν ἀπολυταρχικό του τρόπο μποροῦσε ὁ Σεραφεῖμ νά κατευθύνει τό μπουλούκι τῆς Ἱεραρχίας στά νερά του. Κατέβασε τή δική του πρόταση, ἐκτός κλίματος τῶν εἰσηγήσεων τῶν ἄλλων μητροπολιτῶν, ἀρνήθηκε τό διάλογο στήν πρότασή του καί ἔβαλε τούς μητροπολίτες στή λογική: «τό μῆ χεῖρον βέλτιστο».

-Τρίτη πικρότατη διαπίστωση: Τόν Μάιο τοῦ 1991 ἰδρύθηκαν οἱ μητροπόλεις δῆθεν γιά τακτοποίηση τῶν δικαιωθέντων μητροπολιτῶν. Πέρασαν 2 χρόνια καί 2 μῆνες καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν ἔδειξε καμμία διάθεση νά τακτοποιήσει τούς 3 ἐκ

τῶν 6 μητροπολιτῶν. Ὅταν ὁμως βρέθηκαν 2 ἀπό αὐτούς (ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος καί ὁ Λαρίσης Θεολόγος) μέσα στά μητροπολιτικά μέγαρα τῶν μητροπόλεων τους, θυμήθηκε ὅτι ὑπάρχουν οἱ προσωποπαγεῖς μητροπόλεις. Ἡ μητρόπολη Λιόσιων, πού εἶχε δημιουργηθεῖ γιά τόν Ἀττικῆς Νικόδημο, ἀλλά θέλησε νά τοποθετήσει τόν Λαρίσης Θεολόγο. Τόν Ἀττικῆς προτίμησε καί αὐτόν νά τόν μεταθέσει στήν Ἀμαλιάδα. Μόνο τόν Κωνσταντῖνο τοποθέτησε στή μητρόπολη πού εἶχε ἀποδεχθεῖ στά Φάρσαλα. Μέ ἄλλα λόγια, πρό τοῦ ἀδιεξόδου θέλησε νά ἐμφανιστεῖ ὅτι ἔδωσε μιά λύση στους τρεῖς καί νά τούς ἐμφανίσει ὅτι, ὡς ἀδιάλλακτοι, δέν δέχθηκαν.

-Καί τέταρτο στοιχεῖο, πού ἀποδεικνύει τόν ἐμπαιγμό τῶν «ἐκλογῶν» αὐτῶν, στίς ὁποῖες ἐξανάγκασε τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας νά προχωρήσει. Εἶναι τό παράδοξο νά μή στείλει οὔτε τόν Θεολόγο στή μητρόπολη Ἀγιάς καί Συκουρίου (τό Συκούριο ἦταν μικρό τεμάχιο ἀποσπασμένο ἀπό τήν μητρόπολη Λαρίσης), ἀφοῦ ἡ μητρόπολη αὐτή εἶχε ἤδη δοθεῖ στόν ἀπό Παραμυθίας Παῦλο, οὔτε στόν Νικόδημο τά Λιόσια (τεμάχιο μικρό ἀπό τήν μητρόπολη Ἀττικῆς), γιά νά εἶναι βέβαιος ὅτι δέν θά δεχθοῦν (γιατί εἶχαν σταθερή ἀρχή νά μή δεχθοῦν μετάθεση, ἀλλά νά παραμείνουν νά ποιμάνουν τά παιδιά τους). Μέ τήν κίνηση αὐτή θά μποροῦσε νά τούς ἐκθέσει ὅτι τούς ἔδωσε λύση πού δέ δέχθηκαν. Εἶναι δυνατόν ὁμως ἕνας

Ἀρχιεπίσκοπος νά προτείνει καί νά ψηφίζει λύσεις πού παραβαίνουν τό Πηδάλιο τῶν Κανόνων καί νά ἀπαιτεῖ ἀπό ἐπισκόπους συμμόρφωση μέ αὐτές;

-Καί μιά τελευταία ἐπισήμανση. Ἀπό τή μέρα ἐκείνη καί πέρα οἱ ἐκκλησιαστικοί παράγοντες διέδιδαν δολίως: Γιατί ὁ Νικόδημος δέν δέχθηκε τά Λιόσια; Αὐτό πέρασε στήν πλειονότητα τῶν πιστῶν, ὅτι ὁ Νικόδημος δέν δέχθηκε κομμάτι τῆς μητροπόλεως του. Γράφουμε τήν ἀπάντηση στήν ψεύτικη αὐτή προπαγάνδα μέ μεγάλα γράμματα: Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΞΕΛΕΓΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΣΤΑ ΛΙΟΣΙΑ. Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΕΞΕΛΕΓΗ ΣΤΑ ΛΙΟΣΙΑ.

Στίς 16 Ἰουλίου συνέβη καί ἄλλο γεγονός, πού ἀπετέλεσε ντροπή καί καταισχύνη γιά τήν Κυβέρνηση Μητσοτάκη. Μέ πρόταση τῆς ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Ἄννας Ψαρούδα-Μπενάκη ἡ κυβερνητική ἐπιτροπή ἀποφάσισε τήν ἀναστολή τῆς ποινικῆς δίωξης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῶν 33 μητροπολιτῶν. Θυμίζουμε πῶς ἡ αἰτία τῆς παραπομπῆς ἦταν ἡ κατ' ἐξακολούθηση λήψη ἀποφάσεων ἀπό 3 συνοδικές περιόδους (12+12+9 συνολικά μητροπολίτες), οἱ ὁποῖες στρέφονταν ἐναντία στίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε., καθῶς ἐπίσης καί ἀμέτρητες παραβάσεις τοῦ νόμου περί ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Δεῖτε πῶς περιγράφει τήν κίνηση αὐτή τῆς κυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος:

«Στό μεταξύ σημειώθηκαν κι ἄλλες ἐξελίξεις, πού ἄφησαν ἀναυδο τόν προβληματισμένο λαό. Στίς 16 Ἰουλίου συνεδρίασε ἡ Κυβερνητική Ἐπιτροπή. Κι ἀποφάσισε νά ἀναστελεῖ τήν ποινική δίωξη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῶν Μητροπολιτῶν. Τήν ἀναστολή τήν στήριξαν στό ἄρθρο 30 τοῦ Κ.Π.Δ., πού προβλέπει τήν ἀναστολή δίκης, ὅταν ὑπάρχει φόβος ὅτι θά διαταραχθοῦν οἱ διακρατικές ἐπικοινωνίες καί οἱ φιλικές σχέσεις μεταξύ τῶν λαῶν. Ἡ αἰτιολογία ὑπῆρξε ἀστεία. Ὡστόσο, ἡ Κυβέρνηση προχώρησε. Ἀρκέστηκε σέ μερικά τηλεγραφήματα καί ἐπιστολές, πού ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ συνεργάτες τοῦ ἐξεμαίευσαν ἀπό τοὺς ἑλληνόφωνους Πατριάρχες καί Ἀρχιεπισκόπους. Καί σ' αὐτές τίς ἐκδηλώσεις συμπαραστάσεως θεμελίωσαν τήν ἀναστολή τῆς ποινικῆς διώξεως.

Ὁ φτωχός κι ἀνυπεράσπιστος Ἕλληνας πολίτης σύρεται στό ἐδῶλιο τοῦ κατηγορούμενου γιά παραπτώματα μηδαμινῆς σημασίας. Οἱ ὑπεύθυνοι ὅμως διαχειριστές τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, οἱ κήρυκες τῆς ἐντιμότητος καί τῆς δικαιοσύνης, δέν δικάστηκαν γιά τίς παρανομίες τους. Καλύφθηκαν μέ μιά κυβερνητική ἀπόφαση καί δέν ὑποχρεώθηκαν νά δώσουν λόγο γιά μύριες παραβάσεις καί καταπατήσεις τῶν Νόμων καί γιά τήν παραβίαση τῶν ἐπισήμων ὀρκων τους» («Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ», σελ. 477).

Τό ἐπόμενο σκηνικό ξετυλίχτηκε στόν Ναό τῆς Μεταμορφώσεως Κεφαλαρίου. Ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος

μέρες πρίν είχε είδοποιήσει ότι θα παραστέϊ στόν πανηγυρικό Έσπερινό καί τήν επομένη θά λειτουργήσει στόν πανηγυρίζοντα ναό. Άλλά καί από τήν λεγόμενη τοποτηρητεία άκούστηκε ή πληροφορία ότι ό Βαρθολομαΐος θά προστεϊ καί κεϊνος τών Άκολουθιων αυτών.

Κάτι πού άλλαξε τελείως τά δεδομένα ήταν ότι τήν παραμονή τής έορτής (4 Αύγουστου) έκδόθηκε ή απόφαση του Τμήματος Άναστολών του Σ.Τ.Ε. Ή απόφαση αυτή άνέστειλε τήν τοποθέτηση του τοποτηρητή στη μητρόπολη Άττικής Βαρθολομαίου. Δείτε πώς περιγράφει τά γεγονότα πού άκολουθήσαν ό Άττικής Νικόδημος:

«Ή απόφαση του Άνωτάτου Δικαστηρίου κοινοποιήθηκε μέ δικαστικό έπιμελητήστίς 5 Αύγουστου καί στόν τοποτηρητή καί στόν Αρχιεπίσκοπο καί στους Ιερείς του Ναού τής Μεταμορφώσεως. Καί περιμέναμε όλοι μας πώς θά γίνει σεβαστή.

Άλλά τά πράγματα δέν έξελίχτηκαν όμαλά. Ό Μητροπολίτης Βαρθολομαΐος περιφρόνησε τήν απόφαση του Συμβουλίου τής Έπικρατείας. Άγνόησε καί τήν κοινοποίηση. Καί είσέβαλε σέ ξένη Μητρόπολη, γιά νά άσκήσει χρέη ποιμενάρχη.

Νωρίς τό απόγευμα, τρεις Μητροπολίτες, ό "υπό άναστολή" τοποτηρητής κ. Βαρθολομαΐος, ό Περιστερίου Χρυσόστομος κι ό Άγαθόνικος, μαζί μέ μερικούς κληρικούς τραμπούκους μπήκαν στόν Ναό τής Μεταμορφώσεως καί κλειδώθηκαν. Καί, δυό ώρες νωρίτερα, άρχισαν πανηγυρικό Έσπερινό.

γυρικό Έσπερινό.

Ό κόσμος άρχισε νά πηγαίνει γιά νά προσκυνήσει. Καί έβρισκε τίς πόρτες άμπαρωμένες. Τά έξωτερικά μεγάφωνα μετάδιναν τήν Άκολουθία. Άλλά σέ κανένα δέν έπιτράπηκε νά μπεϊ μέσα, νά άνάψει τό κερί του καί νά παρακολουθήσει τήν Ίερή Άκολουθία.

Ήταν πολύ φυσικό νά δημιουργηθεϊ άναστάτωση. Ό λαός φώναζε καί ζητούσε νά άνοξουν οί πόρτες. Καί οί τραμπούκοι, από μέσα, έδειχναν προκλητικά τά κλειδιά τής μεγάλης θύρας κι έλεγαν στους άγανακτισμένους άνθρώπους, πώς δέν θά τους έππρέψουν νά μπουν.

Δέν χρειάστηκε άλλο έναυσμα γιά νά προκληθεϊ ένταση. Καθώς είχε μαζευτεϊ μεγάλο πλήθος καί φώναζε καί διαμαρτυρόταν, ξαφνικά, ώρμησε στην πύλη του Ναού καί μέ μερικές σπρωξιές καί παλμικές κινήσεις ξεκόλλησαν τήν πόρτα από τά στηρίγματά της καί τήν έρριξαν. Άμέσως όρμησαν στό έσωτερικό του Ναού. Ό Μητροπολίτης, πού χοροστατούσε, κατέβηκε από τόν θρόνο καί κρύφτηκε μέσα στό Ίερό Βήμα. Ή Άκολουθία διακόπηκε. Οί Ιερείς διαπληκτίσθηκαν μέ τόν κόσμο. Άλλαξαν λόγια σκληρά. Έγινε σάλος. Μιά άπ' τίς κάμερες τής τηλεόρασεως άπαθανάτισε κάποιο λεπουργό τής Έκκλησίας, τή στιγμή κατά τήν όποία τραβάει από τά μαλλιά μία κοπέλα, πού τήν είχε καί κατηχήτρια στόν Ναό του.

Ή άστυνομία διευκόλυνε τους Αρχιερείς νά φύγουν. Καί έπέβαλε τήν τάξη.

Όταν πήγα για την κανονική Ακολουθία του Έσπερινοῦ, ἕνα ταραγμένο μελίσσι μέ ὑποδέχτηκε. Δέν εἶχα τήν εἰκόνα τοῦ τί εἶχε συμβεῖ. Ἡ μόνη πληροφορία πού μοῦ μεταδόθηκε, ἦταν ὅτι ὁ κόσμος ἔσπασε τήν κλειστή πόρτα καί μπήκε μέσα στόν Ναό.

Μόλις τέλειωσε ἡ Ἀκολουθία, οἱ δημοσιογράφοι μοῦ ζήτησαν νά κρίνω τά γεγονότα. Ἀπάντησα πώς δέν εἶμαι ἐνημερωμένος καί δέν μπορῶ νά κάνω δηλώσεις. Καί κεῖνοι μέ πληροφορόρησαν ὅτι ὁ κόσμος ἔσπασε τήν πόρτα τοῦ Ναοῦ.

Δίνω αὐτές τίς λεπτομέρειες, γιατί ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία. Τά συνοδικά μεγάφωνα, ὕστερα ἀπό τά γεγονότα, ἐπινόησαν τόν μῦθο ὅτι ὁ λαός κατάστρεψε ἱερές εἰκόνες καί βεβήλωσε τόν ἱερό χῶρο τοῦ Ναοῦ. Ὅλες αὐτές οἱ κατηγορίες δέν ἀνταποκρίνονταν στά πραγματικά γεγονότα. Τό μόνο πού ἔγινε, ἦταν τό γκρέμισμα τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας τοῦ Ναοῦ.

Κι ἐγώ δήλωσα στούς δημοσιογράφους ὅτι, ἂν ἤμουν ἐκεῖ νωρίτερα καί ἔβλεπα τήν πόρτα τοῦ Ναοῦ κλειδωμένη, θά ἔδινά ἐντολή νά τήν ἀνοίξουν. Κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά κλειδώνει τήν Ἐκκλησία, καί μαλιστα σέ μέρα πού πανηγυρίζει, καί νά ἐμποδίζει τόν λαό νά μπεῖ μέσα γιά νά προσευχηθεῖ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ, σχεδιαστής καί ὀργανωτής τοῦ πραξικοπήματος ἐνοχλήθηκε, πού τό ἐγχείρημά του ἀπέτυχε. Καί μέ μακροσκελέστατο τηλεγράφημα, πού τό

ἔστειλε στόν Πρωθυπουργό, στούς Ὑπουργούς Παιδείας καί Δημοσίας Τάξεως καί στούς Εἰσαγγελεῖς, ἐνοχοποίησε τά ὄργανα τῆς Αστυνομίας. Ἡ ἀπαίτησή του ἦταν νά προστατέψουν τούς εἰσβολεῖς Μητροπολίτες, πού ποδοπάτησαν τίς δικαστικές ἀποφάσεις καί μπήκαν στήν ξένη ἐπαρχία. Καί νά διώξουν ἀπό τόν Ναό τόν κανονικό καί νόμιμο Μητροπολίτη» («Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ», σελ. 484-486).

Τό ὅτι οἱ τρεῖς μητροπολίτες ἐνίσχυναν συνεχῶς τή θέση τους μετά ἀπό τίς ἀλλεπάλληλες ἀποφάσεις τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ δικαστηρίου, ἀπό τή μιά, καί ἡ θαρραλέα στάση τῶν τριῶν ἀπέναντι στίς ἀπειλές καί τούς ἐκφοβισμούς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐναντίον τους, σηματοδοτοῦσε πλέον κινήσεις πύο σκληρές καί δόλιες, πού σκοπό θά εἶχαν τόν ἐκτοπισμό καί πάλι τῶν μητροπολιτῶν ἀπό τίς μητροπόλεις τους. Τίς ἐξελίξεις αὐτές, ὅμως, θά δοῦμε στή συνέχεια.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Διμηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὑλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Τίς μέρες αυτές γίνεται προσπάθεια νά επεκταθεί τό «σύμφωνο ἐλευθέρης συμβίωσης», πού θεσμοθέτησε ἡ προηγούμενη κυβέρνησις, καί στήν περίπτωση τῶν ὁμοφυλοφίλων. Οἱ περισσότεροι εἶχαν προβλέψει αὐτή τήν ἐξέλιξιν ὡς τόν τελικό στόχο τῶν νομοθετούντων. Ἀναδημοσιεύουμε ἐδῶ κείμενο συνεργάτη τῆς «Ἐλευθέρης Πληροφόρησης», πού ἀποδεικνύεται ἐξαιρετικά ἐπίκαιρο.

ΜΑΣ ΕΒΑΛΑΝ ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ

Σέ πρόσφατο σχόλιο ἡ περιοδική μας ἔκδοσις ἀσχολήθηκε μέ τό πολύκροτο καί πολύ ἐπίκαιρο θέμα τοῦ λεγόμενου “συμφώνου ἐλευθέρης συμβίωσης”, τό ὁποῖο ἤδη ἐπεξεργάζεται καί τό ὁποῖο, ὅπως ξαφνικά καί τόσο βιαστικά, προωθεί πρός νομοθέτησις ἡ σημερινή κυβέρνηση διά τοῦ ἀρμόδιου Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης. Καί εἶχε ἐπισημανθεῖ μέ ἐκεῖνο τό σχόλιό μας ὡς ἀπώτερη (βλ. ἄμηση) ἐπιδίωξις ἡ ἐπέκτασις αὐτῆς τῆς σχέσεως συμβίωσης καί μεταξύ προσώπων μέ ἰδιαίτερες ὁμοφυλοφιλικές συμπεριφορές. Εἶχαμε δώσει τότε τά χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς παράδοξης ρύθμισης καί εἶχαμε ἐστιάσει τίς ἀναφορές μας, μέ τήν παράθεσις ἱστορικῶν δεδομένων, στούς χαρακτηρισμούς της ὡς “ἀντισυνταγματικῆς”, ὡς “ἀνθελληνικῆς” καί ὡς “ἀνῆθικης”.

Καί οἱ μέν χαρακτηρισμοί ὡς

“ἀντισυνταγματικῆς” καί ὡς “ἀνθελληνικῆς” ἀνήκουν ὁ μὲν πρῶτος στήν ἀρμοδιότητα τῆς ἔρευνας τῶν νομικῶν καί τῶν συνταγματολόγων, ὁ δέ δεύτερος στήν ἐπιστημονική κρίσις τῶν ἱστορικῶν. Ὁ τρίτος ὅμως χαρακτηρισμός τῆς ἐπικείμενης νομοθέτησεως ὡς “ἀνῆθικης”, ἐντάσσεται στό ἀντικείμενο τῆς ποιμαντικῆς δικαιοδοσίας τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας, ἀλλά καί κατ’ ἐπέκτασις ὅλης τῆς πνευματικῆς μας ἡγεσίας. Πρό τοῦ μεγέθους τοῦ προβλήματος ἡ ἐκκλησιαστική διοίκησις δέν πρέπει νά σταθεῖ παθητικά στίς μεθοδεύόμενες αὐτές ἐκτροπές. Χωρίς νά φθάσει νά μετέλθῃ “ἀστυνομικά ἢ ἄλλα ἀναγκαστικά μέτρα” (ἄλλωστε στερεῖται τέτοιας ἐξουσίας), ὀφείλει καί ἔχει ἱερό καθῆκον καί εὐθύνη νά ἀντιδράσῃ - στά πλαίσια τῆς ποιμαντικῆς της δικαιοδοσίας - στίς ἀνεπί-

τρεπτες αυτές ρυθμίσεις, να άπευθυνθεϊ, μέ όρθό καί πειστικό λόγο καί όχι μέ έντυπωσιακές καί ανούσιες κορώνες, στό πλήρωμα καί τέλος να έπισημάνει τό πλήγμα καί τίς συνέπειες πού θά δεχθεϊ, μέ τήν είσαγωγή των ξενόφερτων αυτών παρά φύση συμπεριφορών, ή έλληνική οίκογένεια καί συνακόλουθα ή έλληνική κοινωνία.

Καί τό δυσάρεστο καί πολύ ανησυχητικό είναι ότι, εκτός των "περιθωριακών" ατόμων, εκτός των πάσης προελεύσεως "κουλτουριάρηδων", εκτός των γνωστών "παραθυριστών" των τηλεοράσεων, παρουσιάζονται ως υπέρμαχοι αυτών των ιδιόρρυθμων ρυθμίσεων καί πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, στους οποίους ή έλληνική πολιτεία άπονέμει αυτούς τους άκαδημαϊκούς τίτλους καί τίς ιδιότητες μέσα στα όρια της συντεταγμένης έννομης τάξης, ή όποία επιτάσσει, μεταξύ των άλλων, καί τήν προστασία της οίκογένειας ως "του θεμελίου συντήρησης καί προαγωγής του Έθνους" (άρθ. 21 παρ. 1 ΣΥΝ. 1975).

Καί για να "εμπήξουν" στο σώμα της έλληνικής κοινωνίας τίς καινοφανείς καί ξένες προς τήν έθνική μας ταυτότητα καί τίς έλληνορθόδοξες παραδόσεις μας θεωρίες τους, επικαλούνται τά κρατούντα καί ισχύοντα σε άλλες χώρες του εύρω-

παϊκού χώρου, θέλοντας έτσι να έμφανίσουν τήν έλληνική πολιτεία ως δήθεν συντηρητική καί όπισθοδρομική.

Θά θέσουμε όμως υπόψη αυτών των νεοφανών καί ξενοκίνητων υπερασπιστών των παρράνω θεωριών καί άπόψεων ένα άλλο πολύ έντυπωσιακό περιστατικό. Μία τοποθέτηση ενός σύγχρονου, εύρωπαίου καί τούτου, κορυφαίου πολιτικού, του Προέδρου της Δημοκρατίας της Τσεχίας Βάτσλαβ Κλάους. Καί διατυπώνουμε εδώ τήν εύλογη άπορία μας. Πώς αυτό τους ξέφυγε (ή άλλως τό άποσιώπησαν) μέσα στην ένδελεχή τους έρευνα στην προσπάθεια για τή θεμελίωση καί τήν προώθηση των σκόπιμων καί ανθ-ελληνικών άπόψεών τους;

Μεταφέρουμε αυτούσιο καί κατά λέξη τό σχετικό άπόσπασμα, όπως αυτό καταχωρίσθηκε πρό έτους περίπου στην έγκριτη άθηναική εφημερίδα "ΤΟ ΒΗΜΑ":

"Προεδρικό βέτο σε γάμους όμοφυλοφίλων. 'Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας της Τσεχίας Βάτσλαβ Κλάους άσκησε βέτο σε νόμο πού δίνει στα ζευγάρια του ίδιου φύλου τό δικαίωμα να δηλώνουν έπισήμως τήν ένωσή τους. 'Ο κ. Κλάους έξήγησε ότι αυτός ό νόμος αντιγράφει ένα πλαίσιο, ή ύπαρξη του οποίου μπορεί να αίτιολογηθεϊ μόνο

γιατί τις παραδοσιακές οίκογένειες. 'Ο πρόεδρος κινδυνεύει τώρα να απομακρυνθεί, διότι ή Κάτω Βουλή μπορεί να ακυρώσει τό βέτο μέ άπλή πλειοψηφία".

Αυτή ή σπουδαία πρωτοβουλία τοῦ Προέδρου τής Τσεχίας μάς έχει εκπλήξει καί έχει σχολιασθεῖ ἐγκαίρως από τό περιοδικό μας μέ ειδικό δημοσίευμα, στό όποιο, μεταξύ άλλων, τονίζονταν καί τά ἐξῆς:

"... 'Η τοποθέτηση αυτή τοῦ Προέδρου ἦταν πράγματι θαρραλέα καί γενναία. Καί τοῦτο γιατί δέν ἔγινε ἐπί τοῦ ασφαλούς οὔτε προφανώς για τί δημιουργία ἐντυπώσεων κατά τό συνηθώς συμβαῖνον. 'Εγινε μέ βαθύ αἶσθημα εὐθύνης, μέ ἐμμονή καί αὐστηρή προσήλωση σέ βασικές οἰκογενειακές ήθικές ἀρχές, ἀδιαφορώντας προδήλως για τό κόστος καί τίς ἐπιπτώσεις πού θά εἶχε για τό πρόσωπό του καί τό ἀξίωμά του αυτή του ή τοποθέτηση. Γιατί δέν εἶναι ἀπλή ὑπόθεση οὔτε σύνηθες φαινόμενο ό 'Ανώτατος 'Αρχοντας κάθε Πολιτείας να προβάλλει βέτο καί να ἀρνεῖται να ἐπικυρώσει μέ τήν ὑπογραφή του κάποια σοβαρή ρύθμιση, όταν μάλιστα αυτή ἔχει ἤδη ψηφισθεῖ από συντεταγμένο νομοθετικό ὄργανο τής χώρας του.

'Ηταν πράξη ήρωική καί γενναία. Γιατί εὐλογα θά μπορούσε

ό Πρόεδρος τής Πολιτείας τής Τσεχίας, χωρίς καμιά ιδιαίτερη δυσκολία, να παραβλέψει τήν οὐσία καί να προέλθει στήν ἐπικύρωση τοῦ νομοθετήματος αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα τοῦ παρέχονταν ὡς σταθερό ἔρεισμα καί ἐπαρκής αἰτιολογία ή ψήφιση αὐτῆς τής ρύθμισης από κάποιο νομοθετικό σῶμα τής πατρίδας του. 'Ολα ὅμως αὐτά τά ἀντιπαρῆλθε καί, ἐμμένοντας στίς ἀρχές πού τοῦ ὑπαγόρευε ή συνείδησή του, ἀρνήθηκε τήν ἐπικύρωση, διακινδυνεύοντας στό βωμό τῶν ἀρχῶν του καί τήν ἐπίζηλη θέση του καί τήν αἴγλη τοῦ ἀξιώματός του...".

'Η πράγματι γενναία αυτή τοποθέτηση τοῦ Προέδρου τής Τσεχίας, ἀπόλυτα συναφῆς μέ τό προκείμενο ἐπίμαχο θέμα, θά πρέπει να μάς ἐντυπωσιάσει ιδιαίτερα. Καί πρῶτα ἀπ' ὅλους, τούς πάσης φύσεως "κουλτουριάρηδες" καί "παραθυριστές" καί τούς ὁποιους ἄλλους ὑποστηρικτές τους. Καί θά πρέπει ἀκόμη να προβληματισθοῦμε από τό γεγονός ότι στήν πατρίδα μας, στή χώρα τῶν ἀξίων καί τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως ό τελευταῖος διαμορφώθηκε από τίς ἀρχές τής θύραθεν σοφίας καί από τά διδάγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, μάς βάζουν τά γυαλιά τρίτοι. Καί αὐτοί ξένοι!

'Ο Σχολιαστής

Οικογένεια: Τό κρίσιμο διακύβευμα....

Κατά τό δεύτερο «είρηνικό» μισό τοῦ 20ου αἰῶνα, μετά τούς δύο παγκοσμίους πολέμους, κατέκλυσε τό δυτικό κόσμος μέ ὁρμή μιᾶ νέας θεώρησης περί ἀνθρώπου: ἡ θέση ὅτι καί μόνη ἡ μνεία τοῦ φύλου τοῦ ἀποτελεῖ «σεξισμό», (διάκριση μέ βάση τό φύλο). Θύμα ἡ γυναίκα, ἰδίως ἐκείνη πού θέλει νά ἀναδειχθεῖ κοινωνικά, ἡ ὁποία καί καλεῖται νά ἀποτινάξει δυναμικά κάθε αἰσθημα φυλετικῆς «μειονεξίας» καί νά ἐπιδιώξει ἐντονότερη μετοχή στήν καριέρα, τήν ἐπιχειρηματικότητα, τήν ἐπιστήμη, τίς τέχνες. Νά κατέβῃ στό στίβο τῆς πολιτικῆς διεκδικώντας «θέσεις πολιτικῆς εὐθύνης καί ἐκπροσώπησης σέ ἐθνικό καί διεθνές ἐπίπεδο». Αὐτός εἶναι, καθ' ὁμολογία τους, ὁ στόχος ποικίλων ΜΚΟ καί κυβερνητικῶν ὁργανισμῶν, ὅπως, στήν Ἑλλάδα, ἡ Γενική Γραμματεία Ἰσότητας τῶν Φύλων, (ΓΓΙΦ) ἢ τό Κέντρο Ἑρευνῶν γιά Θέματα Ἰσότητας (ΚΕΘΙ). Τέτοι-

οι ὁργανισμοί ἔχουν καθιερωθεῖ σέ σύγχρονα κράτη ὡς καρποί συντονισμένων δράσεων ἀπό «προοδευτικά» λόμπι σέ κυβερνήσεις, κόμματα, συνδικάτα, κοινωνικούς θεσμούς, ΜΜΕ, ἀκόμη καί στή στοιχειώδη ἐκπαίδευση.

Ἡγετική φυσιογνωμία τοῦ φεμινιστικοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινήματος, ἡ Βρετανή Lesley Abdela ἔχει κωδικοποιήσει τούς ἀνασχητικούς παράγοντες, πού, κατ' αὐτήν, κρατοῦν τή γυναίκα στό περιθώριο τῶν εὐθυνῶν τοῦ πολιτικο-οικονομικοῦ γίγνεσθαι, ὡς ἐξῆς (ΚΕΘΙ 2005): α) «Ἐμφυλα στερεότυπα» συμπεριφορῶν, δράσεων, προκαταλήψεων. β) Δομές κοινωνικῆς ἐπιρροῆς, στίς ὁποῖες δέν ἔχουν πρόσβαση οἱ γυναῖκες (σ.σ. π.χ. ὁ κλῆρος). γ) Στέρηση πόρων γιά τίς γυναῖκες λόγω περιορισμένης πρόσβασής τους στά κονδύλια. δ) Ἐλλειψη αὐτοπεποίθησης (σ.σ. κύκλοι τῆς «προόδου» τήν θεωροῦν ὡς τό κατεξοχή

«γυναικεῖο ἀνόμημα»!). ε) Στενότητα χρόνου λόγω τοῦ «στερεότυπου» γυναικείου ρόλου, τοῦ ὑπέρμετρα φορτωμένου μέ οἰκογενειακές ὑποχρεώσεις. στ) Λιγότερες εὐκαιρίες καί πολλά ἐμπόδια στήν καριέρα τους (σ.σ. π.χ. ἡ μητρότητα, ἐπιφυλάξεις προϋσταμένων ὡς πρός τήν ἀποδοτικότητα τους, κτλ).

Ἰδέες σάν τίς παραπάνω, ἔχουν εἰσχωρήσει δυναμικά στήν κουλτούρα τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν. Στό ὄνομα τῆς ἰσότητας τῶν φύλων, ἔχουν ἐπιβάλει νοοτροπίες καί πολιτικές πού ἀλλάζουν τή μορφή τοῦ κόσμου. Ἡ παρουσία τῆς γυναίκας στή λεγόμενη δημόσια δράση εἶναι πολύ πιό ἔντονη τώρα ἀπ' ὅ,τι ἦταν παλιότερα. Σέ τομεῖς ὅπου πάλαι ποτέ ὑπερτεροῦσαν ἀριθμητικά οἱ ἄρρενες, ἡ ἀνδρική παρουσία ἔχει ἐλαχιστοποιηθεῖ· σέ λίγο θά ἀποτελεῖ εἴδηση! Προβάλλεται βέβαια ἡ παρατήρηση ὅτι στά ὑψηλά κλιμάκια μελέτης καί λήψης ἀποφάσεων ἡ ἀναλογία ἀνδρῶν-γυναικῶν ἐξακολουθεῖ νά γέρνει πρός τήν πλευρά τῶν ἀνδρῶν: πολύ ἀπέχει ἀπό τό «ἰδανικό» 50-50%.... Ἐνα ὀχυρό τῆς ἀνδροκρατίας, πού πρέπει νά ἀλωθεῖ!

Ὅσον ἀφορᾷ τή θέση τῆς Ἐκκλησίας στή ζύμωση αὐτή, ἡ διαπίστωση εἶναι ὅτι, ἀπλά, δέν λαμβάνεται ὑπόψη. Ὁ «διακριτός ρόλος», πού προβλέπεται γι' Αὐτήν στίς «πολιτικῶς ὀρθῶς δομημένες» κοινωνίες μας, δέν ἀφήνει περιθώρια στό μῆ-
 νυμά Της νά ἔχει τή βαρύτητα στή

ζωή, πού εἶχε κάποτε. Ποιό ὅμως εἶναι τό μήνυμα αὐτό; Κατ' ἀρχήν, ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ καί τή γυναῖκα ὡς πλάσμα «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» πλάσμένο· προικισμένη, δηλαδή, μέ ἱκανότητες ὅμοιες μέ ἐκεῖνες τοῦ ἄνδρα. Οἱ διαφορές στίς ἐπιδόσεις της, σέ σχέση μέ τοῦ ἄνδρα, πού ὀφείλονται στήν ψυχολογική της ἑτερότητα (ἐκτός βέβαια τῆς γενετήσιας σφαίρας), εἶναι ποσοτικές καί ὄχι ποιοτικές: μπορεῖ νά κάνει, σέ μικρότερη ἢ μεγαλύτερη ποσότητα, ὅ,τι καί ἐκεῖνος, μέ τήν ἴδια ἐπιτυχία... ἢ τά ἴδια λάθη! Στό πλαίσιο αὐτῆς τῆς ἀρχῆς βλέπουμε τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας νά προβάλλουν ἐγκωμιαστικά γυναικεῖες μορφές, πού μέ ἀγάπη γιά τή μόρφωση καί τήν ἀνάληψη εὐθυνῶν περί τά κοινά, ἔκαναν δημόσιες παρεμβάσεις καί ἀνέλαβαν πρωτοβουλίες πού ὠφέλησαν τό λαό. Ἡ Ἐκκλησία βεβαίως δέν πατρνᾷρει συνειδήσεις. Ἀφήνει ἐλευθέρους καί τόν ἄνδρα καί τή γυναῖκα νά ρυθμίσουν τή ζωή τους. Καί θεωρεῖ τή δημόσια δράση ἀπόλυτα θεμιτή ἐπιλογή καί γιά τά δύο φύλα.

Μιά ἀπό τίς συγκρούσεις τῆς Ἐκκλησίας μέ τά ἀναθεωρητικά ρεύματα τῶν καιρῶν μας ἐστιάζεται στό ὅτι αὐτά ἀπονέμουν αὐθαίρετα ἀπόλυτο κῦρος σέ κάποια «ἀτομικά δικαιώματα». Σέ ἐπιθυμίες δηλαδή καί φιλοδοξίες, πού ἀπαιτοῦν ἄμεση πραγμάτωση «ἐδῶ καί τώρα». Ἡ Ἐκκλησία σέβεται τίς ἐπιδι-

ώξεις αυτές, αν βεβαίως στέκουν ήθικῶς, ιεραρχημένα ὅμως μέσα στὰ πλαίσια τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιὰ τόν κόσμο. Ἔτσι, ἐνῶ θεωρεῖ ἀπαραβίαστο δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου τήν ἐλευθερία καί τήν εὐθύνη νά ρυθμίζει τήν πορεία του, ὡς στοιχείου τῆς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» κατασκευῆς του, ἔχει χρυσό κανόνα Της τή ρήση τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ» (Α' Κορ. ι' 23). Εἶμαι δηλαδή ἐλεύθερος νά ἐπιλέξω ὅ,τι θέλω. Ἀλλά πρέπει νά ἐλέγξω ἂν αὐτό πού ἐπιθυμῶ διακαῶς, μπορεῖ νά ἐνταχθεῖ ἁρμονικά μέσα σέ μιά ἀντικειμενική, ὑπέρτερη ἐμοῦ, κλίμακα πραγμάτων ἀγαθῶν. Κατά τούς σύγχρονους ἀναθεωρητές, μέ ἕναν τέτοιο ἔλεγχο ἀπεμπολῶ τήν ἐλευθερία μου, γιατί, κατ' αὐτούς, δέν ὑπάρχει καμιά πάνω ἀπό μένα τάξη πραγμάτων. Ὅποια δέ καί ἂν εἶναι ἡ ἐπιλογή μου (... ἐκτός ἐκείνης τοῦ ἐλέγχου, φυσικά!), εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ τό «ἀπόλυτο ἀγαθό», ὡς γέννημα τῆς «ἄκρας ἀγαθότητος», πού εἶναι ἡ ἐλευθερία μου!

Ἡ χριστιανική βιοθεωρία ἐπισυνάπτει στήν ἱκανοποίηση ἀπό τόν ἄνθρωπο ἐπιθυμιῶν του, καί κάποια διακυβεύματα (βλ. τίς ἐπιφυλάξεις τοῦ Ἀπ. Παύλου «... οὐ πάντα συμφέρει ... οὐ πάντα οἰκοδομεῖ...»). Τί λοιπόν θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ ὡς διακύβευμα στήν καθ' ὅλα θεμιτή ἔντονη παρουσία τῆς γυναίκας

στήν ἀρένα τῆς δημόσιας δράσης; Ἡ φράση «οὐ πάντα οἰκοδομεῖ» μᾶς ὀδηγεῖ συνειρμικά στήν ἔννοια μιᾶς οἰκοδομῆς, ἐνός κτίσματος. Καί τέτοιο «Κτίσμα», πού ἀρχίζει στή γῆ, ἀλλά ὑπερβαίνει τά γήινα, εἶναι «ὁ Λαός ὁ κτιζόμενος» (Ψαλμ. ρα' 19). Οἱ ἀλλεπάλληλες δηλαδή γενιές, πού γεννιοῦνται, καλλιεργοῦνται, ὠριμάζουν, γιὰ νά καταρτίσουν τό ἀνθρώπινο γένος. Καί ὅπως γιὰ τά μεγάλα ἔργα στήνονται πολλά ἐργοτάξια, ἔτσι καί «ὁ Λαός», πού κτίζεται, θέλει καί αὐτός τά δικά του «ἐργοτάξια»: τίς οἰκογένειες. Ἀπό αὐτές πηγάζει καί ρέει διά τῆς ἱστορίας πρὸς μιά αἰωνιότητα μακαρία, σύμφωνα μέ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, καί ἀνάλογα μέ τήν προαίρεση κάθε ἀνθρώπου,

Ἡ Ἐκκλησία προβάλλει σέ ὅσους ἐπιλέγουν τόν ἑγγαμο βίο, ἄνδρες καί γυναῖκες, ὡς διακύβευμα τῶν ἀποφάσεών τους, σχετικά μέ τίς δραστηριότητές τους, τό συμφέρον τῆς οἰκογένειας πού ἀποφάσισαν νά κάνουν. Στό σημεῖο αὐτό καταθέτω τή σχετική παραίνεση, ὅπως τή διέσωσε κάποιος φίλος, ἐνός σπουδαίου πνευματικοῦ, πού γνώριζε πολύ καλά τίς σύγχρονες κοινωνικές τάσεις, τοῦ μακαριστοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου (+1989). Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, νέος τότε καί φιλόδοξος ἐπιστήμονας, ὁ φίλος, ἀποφάσισε, μέ σύμφωνη γνώμη τῆς συζύγου του, νά πάνε οἰκογενειακῶς στοῦ ἐξωτερικοῦ γιὰ νά κάνει ἀνώτερες σπουδές. Εἶχαν ἤδη παι-

διά. Λίγο πριν αναχωρήσουν, εξέφρασε την ανησυχία του στο σοφό Γέροντα, μέ τόν όποιο συνδεόταν, πώς θά καταφέρει νά συνδυάσει άνώτερες σπουδές καί οίκογένεια. Ή αντίδραση του π. Έπιφανίου ήταν: «Θά κάνεις ό,τι μπορείς, μόνον όμως μέσα στά πλαίσια, πού θά σου επιτρέπει τό συμφέρον τής οίκογενείας σου, τής γυναίκας σου καί τών παιδιών σου».

Ή οίκογένεια έχει εύρύ φάσμα απαιτήσεων καί άναγκών, πού πρέπει νά καλυφθοούν γιά τήν εύρυθμη λειτουργία της. Χρειάζεται καί αξιοποιεῖ ἄριστα κάθε φυσικό χάρισμα ἢ επίκτητο προσόν, π.χ. τή μόρφωση, ένδεχομένως μέ πιό αξιόλογη καρποφορία άπ' όσο μιά επαγγελματικο-πολιτική δράση. Σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τήν εργασία τά πράγματα εἶναι σαφώς καθορισμένα καί οἰκονομικά έξαργυρώσιμα. Στήν οἰκογένεια δέν εἶναι. Όλα εἶναι ρευστά καί άπρόβλεπτα. Ή οἰκογένεια έχει άνάγκη έξασφάλισης καί σώφρονος διαχείρισης ὕλικών πόρων· άπαιτεῖ προσφορά άμισθί εργασίας άδιάλειπτης, χωρίς ώράρια καί άργίες· χρειάζεται γνώσεις καί ικανότητες γιά τήν καθοδήγηση λογικῶν καί άθανάτων ὑάρξεων, σέ φάσεις μεταβατικές ἢ ψυχολογικά άσταθεῖς, ὅπως εἶναι οἱ νέοι βλαστοί, καί ὄχι μόνον. Ζητᾶ άγάπη θυσιαστική καί εὐθύτητα, κένωση καί ταπείνωση άπ' όποιον έχει αναλάβει τήν εὐθύνη, ὁ όποιος πρέπει νά τρέφει σεβασμό καί άνοχή γιά τό πρόσωπο

του ἄλλου κατά τό χειρισμό προβλημάτων, κάποτε ὀξέων, καί καταστάσεων έκρηκτικῶν. Οἱ άπαιτήσεις αὐτές πέφτουν στούς ὤμους τοῦ άνδρογύνου, πού άποφάσισε νά κάνει οἰκογένεια. Καί οἱ δύο σύζυγοι πρέπει νά βροῦν ἕναν τρόπο άρμονικῆς καί ὑπεύθυνης συμβίωσης, ἕνα *modus operandi* μέ άλληλοστήριξη καί κατανομή τοῦ κοινοῦ ἔργου, ὅπως τό έκάστοτε συμφέρον τής οἰκογένειας ὑπαγορεύει, άφήνοντας κατά μέρος άτομοκεντρικές επιθυμίες προβολῆς καί ξεπερνώντας συμπλεγματικές άνασφάλειες. Τό τάλαντο δέ πού αναλώνεται στήν οἰκογένεια, μπορεί νά μήν έχει οἰκονομικό άντιστάθμισμα, δέν σημαίνει ὅμως ὅτι πάει χαμένο. Ό κοινωνικός του άντίκτυπος εἶναι άνεκτίμητος...

Γιά τό σύγχρονο φεμινισμό αὐτή ἡ θεώρηση τής οἰκογένειας εἶναι άναχρονισμός, πού μόνον δεινά έπισώρευσε στή γυναίκα. Άπό τήν κωδικοποίηση τής βρετανῆς φεμινίστριας, πού άναφέραμε παραπάνω, φαίνεται, έμμέσως πλήν σαφώς, πόσο ένοχοποιεῖται ἡ οἰκογένεια ὡς τροχοπέδη στήν καριέρα τής γυναίκας. Αὐτό εἶναι τό άγχωτικό παράπονο πολλῶν σύγχρονων γυναικῶν: ὁ κατά παράδοση «στερεότυπος ρόλος» τους, τίς θέλει άναντικατάστατες στό χῶρο τής οἰκογένειας, πού καταντᾶ ἔτσι «φυλακή»! Ό άνδρας εἶναι καί έδῶ εὐνοημένος, μιά καί ὁ δικός του «στερεότυπος ρόλος» τόν θέλει νά δρᾷ ἔξω άπό

τήν οίκογένεια. Στή σύγχρονη «προοδευτική» επιχειρηματολογία παρατίθενται στατιστικές, πού δείχνουν ότι σέ περιπτώσεις όπου καί οί δύο σύζυγοι άσκοϋν έπάγγελμα, άν ή άπασχόληση τοϋ συζϋγου ξεπερνά τίς 60 ώρες έβδομαδιαίως, ή πιθανότητα νά έγκαταλείψει ή σύζυγος τήν καριέρα της, χάριν τής οίκογένειας, είναι 42%. Στήν αντίθετη περίπτωση, όπου ή ύπεραπασχόληση είναι στήν πλευρά τής συζϋγου, ή πιθανότητα νά έγκαταλείψει ό σύζυγος τήν καριέρα του είναι άμελητέα. Άλλη μιά φυλετική διάκριση! Άλλη μιά έπαλξη τών άνδρικών «προνομίων», πού έρεθίζει τόν ριζοσπαστικό φεμινισμό!

Τό φεμινιστικό κίνημα, μέ τά άφθονα μέσα προπαγάνδας πού διαθέτει, καλλιεργεί τήν ιδέα ότι ή οίκογένεια είναι καταφυγή γιά γυναίκες χαμηλοϋ IQ, μειονεκτικές, μέ ροπή στήν άπραξία. Κάτι τέτοιο ύπονοείται στή θέση τής κ. L. A. ότι, μεταξύ άλλων, ή έλλειψη άυτοπεποίθησης κρατά τή γυναίκα μακριά από τή δημόσια δράση, (άπαξιωτικός χαρακτηρισμός γιά όποια

θά είχε, τυχόν, διαφορετική προσέγγιση γιά τή γυναικεία δραστηριότητα από τήν κ. L. A.). Η «ρετινιά» αϋτή έχει διαποτίσει τή δυτική κουλτούρα όσον άφορά τήν σχέση γυναίκας-οίκογενείας καί προκαλεί άγχος στή νέα κοπέλα πού σκέπτεται τό γάμο. Η Έκκλησία, αντίθετα, θεωρεί τήν οίκογένεια ως στάδιο καταξίωσης προσωπικοτήτων, έστω καί άν δέν έλκύει τά φώτα τής προβολής.

Η γνήσια χριστιανική Παράδοση δέν άποτιμά τήν έντονη δημόσια παρουσία, άκόμα καί όταν πρόκειται γιά κοινωφελή προσφορά, ως άνώτερη από τήν άφανή άφοσίωση στήν οίκογένεια. Τό σημαντικό γιά τήν Έκκλησία είναι νά άναδειχθοϋν τά παιδιά Της άξιοι συνεργοί Θεοϋ, μέ άκεραιότητα, συνέπεια καί έμπιστοσύνη σ' Αϋτόν, όποια έπιλογή καί άν κάνουν στή ζωή τους, κερδίζοντας έτσι τήν εϋδοκία Του, πού θά τήν φανερώσει Έκεϊνος, όταν καί όπως θέλει, μέ τρόπους άπρόσιτους στοϋς άνθρώπινους χιμαιρικούς όραματισμούς καταξίωσης.

Έ. Χ. Οίκονομάκος

Η «Έλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliroforisi.gr

Καί οί Έκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό έργο τοϋ

Μητροπολίτου Άττικής καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr